

...Аз знам, че никога вече няма да го видя - бяха последните й думи - си помисли Иваница и петрепери. Наведе се и целуна студеното й лице, пегали с ръка димитровчата, с която бе песипано смъртното леже.

Някой изхълца зад него. Но мургавото лице на царя бавно се плъзгаше една сълза. Той прегърна брата си.

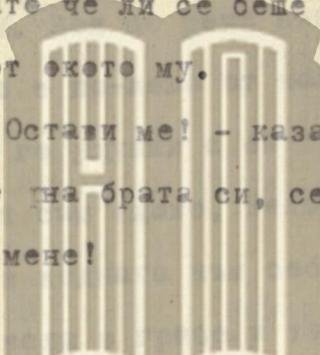
- Плачи! - заповяда той сурево и властно.

- Не мога!

- Плачи!

Нещо страшно разпъна гърдите на Иваница, нездриите му се разшириха така, като че ли се беше свършил въздухът. Но сълза не можа да капне от очите му.

- Остави ме! Остави ме! - каза той с хрипкав глас и като се изтръгна от ръцете на брата си, се затече към покоята си. - Никой да не идва при мене!

Глава XXI

За пръв път видяха в очите на Иваница сълзи, през деня, когато у княз Белота сложиха в ръцете му малката му дъщеря. Десет дни той бе отказал да види детето, което бе отнеле животъ на Мария. Ненавиждаше го.

Не когато зърна малките му ~~пухкави~~ ръчички, златистия мъх на темето, и позна в румените устица руперитата черта на своята собствена уста, а в големите тъмнесини очи керавестта на своя взор, - сякаш нещо се стопи в сърцето му.

- Ще я кръстим Мария... - каза той замислен

- Ти имаш поне една утеша - му пешъпна княз Белота. - Уверен си напълно, че детето е само твое.

- А ти? Нима мислиш...